

Dimecres, 2 de febrer de 2005

Bernat Joan

Els partits de la dignitat

El president del govern basc, el lehendakari Juan José Ibarretxe ha presentat recentment al congrés espanyol el pla d'autogovern i de pau elaborat pel Parlament basc. La seua intenció ?frustrada per una immensa majoria parlamentària espanyola ? era senzillament que es prengués en consideració el seu pla i fos discutit a les comissions pertinents. La proposta venia avalada pels tres partits que governen conjuntament a la comunitat autònoma basca i per una majoria del parlament basc. Qui pot dubtar, doncs, que aquesta proposta tengués plena legitimitat democràtica?

Les respostes obtingudes per la proposta que, en nom del govern tripartit basc i del parlament d'Euskadi, va presentar el lehendakari Ibarretxe davant el congrés dels diputats de l'Estat espanyol, han estat realment dignes d'anàlisi. Comencem per la del president del govern espanyol, J.L. Rodríguez Zapatero. Zapatero ha dit que allò que s'hagi de fer en el futur a Euskadi ha de ser consensuat entre tots els bascos, i que no es pot aprovar un pla que compta amb poc més del cinquanta per cent del suport dins la societat basca. No s'ha referit, però, a la contradicció més que evident que suposa acceptar un estat de coses volgut per menys d'un cinquanta per cent de la població del País Basc. Té més legitimitat aquest quaranta i tants per cent que el cinquanta i escaig per cent dels nacionalistes bascos? Per què? D'on surten aquests números? Zapatero ens ho aclareix ràpidament: allò que s'hagi de fer amb el País Basc ho han de decidir entre tots els espanyols. Això, i aquí ho deixarem, em sona a una vella i coneguda olor. Quan es discutia l'Estatut de Catalunya dels anys trenta, l'Estatut de Núria, ja hi hagué un conegut dirigent que acabaria rebel.lant-se contra la República legalment constituïda que va dir que què se'n fes de l'estatut català ho havien de decidir entre tots els espanyols. Deixem-ho aquí.

La resposta de Mariano Rajoy, en nom del Partit Popular, era d'allò més esperable. Aquells que han actuat, durant aquests últims anys, a través de la crispació i de l'insult no han fet res més que seguir aquesta mateixa lògica en el debat sobre el pla per a un nou estatut basc. Rajoy ha dit coses com que ETA havia dictat al tripartit basc la lletra d'aquesta melodia. Com molt bé li va respondre Josu Erkoreka, això és un insult no només al president de la comunitat autònoma basca, sinó un insult al propi poble basc. Vol dir, el senyor Rajoy, que tots els que volen la independència d'Euskadi ?o una cosa bastant més aigualida, com el pla que s'havia de discutir a les corts espanyoles ? segueixen la batuta terrorista? Per l'amor de Déu! Quina santa paciència tenen el president basc, els diputats i diputades d'Euskadi i, en definitiva, tots els demòcrates que hem d'aguantar impassiblement i sense fer-hi massa mala sang aquest tipus de consideracions!

Ja sorprèn una mica més la resposta d'Izquierda Unida. Què els fa pensar a Llamazares i a Herrera que els

bascos, una majoria del parlament basc, varen elaborar la nova proposta estatutària només per fer-li la guitza al govern de José María Aznar? Tan dependents els suposen? Tan satèl.lits d'allò que passi a Espanya, consideren els bascos? Resultat d'aquestes malaurades consideracions, IU hi vota en contra i Iniciativa per Catalunya-Verds opta per l'abstenció. Tots plegats deixen els seus companys d'Ezker Batua en una posició bastant particular. I queden ells mateixos, en una posició bastant poc afalagadora, com a simples demòcrates o com a polítics que se suposa han de voler una sortida pacífica al conflicte d'Euskadi (tan aviat i tan bé com sigui possible).

En tota aquesta allau espanyolista (constitucional, això sí), hi ha hagut una sèrie de partits polítics que han respectat la voluntat majoritària del parlament basc. Com no podia ser d'altra manera, els tres partits bascos amb representació al congrés de diputats: PNB, EA i Nafarroa Bai. I, al seu costat, els altres dos partits integrants de Galeuska: Convergència i Unió i el Bloque Nacionalista Galego. I, com no podia ser d'una altra manera, Esquerra Republicana de Catalunya. És un honor, sentir-se en aquest costat, tan altament democràtic com clarament minoritari, de la trinxera. Amb els partits de la dignitat.
